

Onderweg naar de horizon

Mijn passie, reizen, heeft mij - met een speciale voorliefde voor eilanden - over de hele wereld gebracht tot in bijna alle continenten. In mijn eentje of met vrienden of met onbekende reisgezelschappen. Zomaar een greep uit de (ei)landen en steden die ik bezocht heb en die tot ieders verbeelding spreken: Ambon, Banda, Cyprus, Jamaica, Tahiti & Beyrouth, Havana, Istanbul, Isfahan, New York, Jeruzalem etc. Plekken waar ik me laaf aan de bijbehorende geuren en me onderdompel in de colour locale. En lekker verdwalen in het oerwoud aan straatjes en steegjes. 'Not all who wander, are lost' is dan ook een van mijn favoriete lijfspreuken. Het schakelen tussen culturen en volkeren gaat me gemakkelijk af. Na een studie Talen & Culturen van ZO Azië & Oceanië volgde ik diverse mediacursussen en journalistiek. Vaak heb ik mijn boeltje gepakt, niet alleen om te reizen, maar ook om te verhuizen. Van Utrecht naar Leiden, Oegstgeest, Den Haag, Hilversum om mij tenslotte te settelen in metropool Amsterdam. Ook ben ik na de beruchte 'seven year-itch' van man en relatie gewisseld. Ondertussen kreeg mijn loopbaan in multicultureel Nederland steeds meer vorm met opeenvolgende tijdelijke contracten Radio Nederland Wereldomroep, Forum, MIU, LBR, Mira Media. Een job-hopper. Onrustig of ongedurig. Ik 'vrees' dat het 'reis-gen' in mijn DNA zit om nooit meer weg te gaan: DRD4, 7r - waar sommige mensen mee behept zijn: *'those people who more likely to take risks; explore new places, ideas, foods, relationships, drugs, or sexual opportunities.'* Altijd onderweg. Bepakt en bezakt met een rijke bagage aan levenservaring dat heel cliché klinkt maar niemand meer van me af kan pakken.

Verweggistan

Als jong meisje wilde ik al naar Timboektoe toe ... Mijn moeder zei altijd "wat jij in je hoofd hebt, heb je nergens anders"... Dus moest ik daarvoor een reis naar Mali ondernemen met behoorlijk wat ongemakken. Als antilope(n) vijf dagen wandelen met getrainde lopers die uren op me vooruit liepen door de droge Dogon-vallei, drie dagen varen over de Niger rivier met een houten boot met alleen een gat als sanitair en tenslotte uren op de rug van een kameel door de Sahara om te gaan kamperen bij de Touareg met heel weinig water. Uiteindelijk bleek Timboektoe, dat op de werelderfgoedlijst van UNESCO staat, al lang niet meer die mythische stad die het ooit was geweest, maar de reis er naar toe was meer dan de moeite waard. De reis heette niet voor niets *Onderweg naar Timboektoe*. Ook zag ik het als een soort van proef: hoe flexibel ik wel niet was in mijn vijftigste levensjaar. Later bleek die regio eigenlijk een no-go-area te zijn. Een paar maanden later werd een aantal toeristen daar gekidnapt en meer dan drie jaar vastgehouden. Eigenlijk was het niet de eerste keer dat ik mij in een conflictgebied begaf. Mijn werk als journalist zorgde ervoor dat ik augustus 1999 naar Dili, Oost-Timor afreisde aan de vooravond van het Referendum voor onafhankelijkheid, los van Indonesië. Er heerste een avondklok. Het was oorlog. Toen ik de unieke kans kreeg om naar een kampement midden in de jungle te gaan van het guerrillaleger FRETILIN, waar ik in het geheim naar toe werd gebracht, liet ik dat niet schieten. Op de vlucht voor Indonesische militie heb ik heel wat hachelijke uurtjes meegemaakt. Een wilde achtervolging naar Dili volgde nadat we een roadblock omver hadden gereden, die ons beschoten maar gelukkig misten... Na heel wat schietgebedjes keerde ik heelhuids terug naar Nederland. Ik ben een hoop aan mijn beschermengelen verschuldigd. Met een rondreis door Cuba met als toetje salsa- en Afro-Cubaanse danslessen was de eeuwwisseling daarentegen een feest. Ondanks de vergane glorie knetterde het vuurwerk letterlijk en figuurlijk tijdens het millennium. Vijftien jaar geleden kon ik bovendien van mijn hobby, radio maken, mijn beroep maken. Ik kon mij naar hartenlust uitleven.

Beroepsmatig reisde ik ook heel het land door op zoek naar bijzondere verhalen. Zowel voor de radio, website als voor een tijdschrift. Het kon allemaal niet op.

Over de grens

Op de grens van april en mei 2010, precies vijf jaar geleden, stond mijn wereld even stil. De publieke omroep, waar ik tien jaar werkte en wat zelfs mijn eerste vaste baan was, werd onverwachts (en naar later bleek ongegrond) failliet verklaard. Daardoor kregen de werknemers geen ontslagvergoeding noch een Sociaal Plan. Met een uitkering van het UWV was het wennen dat ik geen verre reizen meer kon maken. Het werd een weekje in Spanje en Italië of een paar dagen Berlijn. Een reünie met studievrienden op Bali, dat al heel lang gepland stond, kon ik me maar nauwelijks veroorloven. Eigenlijk helemaal niet, want ik ben nog steeds bezig mijn ticket af te betalen. Al vijf jaar solliciteer ik me een breuk, maar tot nu toe zonder daadwerkelijk succes. Het is eigenlijk zwaarder dan het hebben van werk. It's a hell of a job. In 2013 kwam er een nieuw 'dieptepunt' in mijn carrière: ik kwam in de Bijstand terecht. Ik probeerde tevergeefs het ene gat met het andere te vullen. Het vergt een groot aanpassingsvermogen om te gaan met een verschil aan inkomsten van € 1500,- per maand. Op een gegeven moment was daar toch de onvermijdelijke bodem van de put bereikt. Ik was de schaamte inmiddels voorbij en belandde uiteindelijk in een schuldhulpverleningstraject. Van het ene moment van het andere, kun je eigenlijk niets meer: uitgaan, uit eten, theater, museum, concert, festival etc. Over vakantie maar te zwijgen. Shoppen werd window-shoppen. Ici Paris stond vroeger garant voor 'avec' maar werd 'sans' Jacqueline. De creditcard, die me op vele reizen had begeleid, moest resoluut worden doorgesneden.

Tussen droom en daad

Reisplannen maak ik gek genoeg nog altijd maar tussen droom en daad kleven veel praktische bezwaren. Na drie (onbetaalde) participatieplekken, waar participatie helaas ophoudt bij de betaling, snak ik naar een betaalde baan. Het liefst in mijn vakgebied, al ben ik niet bij machte om veel te eisen. Binnenkort ga ik op mijn 55ste op leerstage. Ik heb niets tegen nieuwe dingen leren, integendeel, maar het is gewoon weer een verkapt participatieplek (lees dwangarbeid) zonder perspectief. En ik heb zo geen zin in nog meer magere jaren (figuurlijk dan) en het 'overleven' in plaats van leven. Gelukkig ben ik van het type 'het glas is halfvol' en optimistisch ingesteld, anders zou ik het niet volhouden. Waar er een cursus was, die ik kon doen, deed ik: Op Eigen Kracht, Omgaan met Stress, Assertiviteit, Schrijven met je Verbeelding noem maar op en ik netwerk waar ik kan. Door mijn vrijwilligerswerk lukt het om af en toe naar de film, theater of museum te gaan of een boek scoren. En ik ben gezegend met veel lieve vrienden en vriendinnen die mij van alles aanbieden. Etentje hier, flesje parfum of crèmepeje daar. Ik ben zo goed en kwaad als het ging altijd wel door Nederland blijven reizen, alleen niet meer in die mate zoals eerst. Mijn familie woont in Breukelen en Utrecht. Veel vrienden wonen in regio Den Haag. Ik ben ook altijd doorgegaan met het schrijven o.a. voor een theatergroep en travelagency en gastvrouw spelen bij diverse activiteiten. De ene week sta je in de rij bij de Voedselbank en de andere week sta je tussen de Maserati's en Lamborghini's bij een Kasteel wellness-hot spots en luxe reizen aan te prijzen naar de duurste jachthavens en resorts van Capri en Ischia, alsof ik er zelf ooit geweest ben. Ook word ik bijgestaan door hulpinstanties als De Regenboog en Doras met budget etentjes en mooie merkkleding bij Dress 4 Success, een organisatie waar je terecht kunt als je een presentatie of sollicitatie hebt en je niet zoveel te besteden hebt. Wel is daar constant de hete adem in je nek van allerlei instanties waar je van alles van moet en niets mag. Zelfs niet iets verkopen op Marktplaats. Onlangs ben ik gevolgd door de Italiaanse tv over de niet rooskleurige

situatie van een Bijstandgerechtigde in de dwangbuis van de Sociale Dienst. Dus het starre beleid in Nederland strekt tot ver over de grenzen heen. Sinds april 2013 ben ik - de participatieplekken niet meegerekend - niet meer op sollicitatiegesprek uitgenodigd. Dus toen november 2014 de mogelijkheid bestond om in Lissabon een baan te krijgen bij een callcenter, heb ik die kans - na het in korte tijd regelen van alles - met beide handen gegrepen. Ik volgde er drie weken lang een intensieve training, terwijl ik in een studentikoze situatie verkeerde maar het motto bleef 'Alles voor die betaalde baan'. Weg van de bizarre dwangmaatregelen van de RVE, Resultaat Verantwoordelijke Eenheid Werk hoe de DWI (Dienst Werk Inkomen) nu heet. Al was het maar voor half jaar. Alleen kwam ik niet terecht bij wat afgesproken was, maar ver van mijn comfortzone af, namelijk bij de technische helpdesk Smart TV's. Dat spoor liep helaas dood. Ik bleef een week langer in Lissabon om te solliciteren omdat ik graag in die kleurrijke stad (en ook vanwege het aangename klimaat) wilde blijven. Maar het mocht niet zo zijn, er waren teveel problemen en een rechtszitting dreigde dus ik ging met hangende pootjes terug naar Nederland waar ik zelfs een straffkorting aan mijn broek kreeg. Het had er even naar uit gezien dat ik terug kon keren naar Lissabon voor een job bij een ander callcenter op het gebied van de reiswereld maar de procedure is om onduidelijke reden gestopt.

Reisgezel

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan ... dus ik blijf op pad gaan. Ook het rebelse meisje van toen en de diva zitten nog altijd ingelijfd en strijden om naar boven te komen. Er staat nog veel op mijn bucketlist o.a. Ibiza, Cabo Verde, Oman, Zanzibar etc. Het is alleen jammer dat ik mijn creativiteit nu meer moet aanwenden voor het schrijven van bezwaarschriften of verzet tegen uitspraken op bezwaarschriften en moet goochelen met cijfers en budget. Mijn zoektocht naar een (betaalde) baan en economische onafhankelijkheid zal nog wel even duren. Along the way zal die hufter op dat witte paard wellicht ook nog wel voorbij komen. Of misschien een droomprins op een kameel. Eerst maar focussen op het eerstvolgende doel: een blog beginnen. Mijn ultieme droom is reisjournalist zijn. De wereld over met pen (of tablet), camera en opnameapparaat, op zoek naar de mooie en bijzondere verhalen om van ver dichtbij te halen. De horizon lonkt. Nieuwe bestemmingen op het vizier. De lokroep van de paradijsvogel klinkt als nooit te voren. Ook mijn eigen verhaal is nog niet uitverteld. Eens zal ik uit het negatieve dal komen en weer kunnen pieken. Tot die tijd heb ik gelukkig een groot verlangen en verbeeldingskracht als mijn metgezellen.